

Marjan
Kukovec -
Quki

ČRNO KRILO

I.

*Sediš v kotu sama in ne opaziš,
da ti po črnem krilu padajo težke solze,
lepo počasi, kot tisti stari stol,
ki sem ga dobil v glavo.
A si le dejala, naj bo, naj bo.
Življenje mi je teklo mirno,
kot da čas mi vzel je tisti,
ki je hodil vsak dan mimo.
S široko reko sva divjala,
mirno, tiho, nežno.
In vsak dan sem se vračal
tja, med tvoje črno krilo.
Kako me rado je imelo.*

II.

*Se spominjaš,
ko je cvetje pelo,
ko je v sivini mesto spet živel,
ko mesec zvezdam bral je svojo zgodbo.
Krožila s prsti si nad črnim krilom,
zibal kodre sem ti v mesečino,
pel sem tvoje besedilo,
ki že davno je zamrlo
v eni izmed tvojih knjig.
Kaj ne, da se spominjaš,
tisto črno krilo, ki si ga nosila.
Kako me rado je imelo.*

III.

*Dvignil sem ti tisto črno krilo,
iz oči potegnil tvojo zadnjo solzo,
molk zavlekel se je v tesnobo,
tesnobo začudenih oči,
ki so hodile mimo,
pa si le čutila,
da se na lesketajočem žametu
je roka mehko zaplodila.
O bog, le kje sem bil,
ko si šival zanjo črno krilo?
Kako me rado je imelo.*

IV.

*Kako sem ljubil vsak vzdihljaj,
za katerim vedno je temo razrezal
tisti ah, dragi, bo dovolj, bo.
Težke roke so spustile črno krilo,
vlilo je nebo mokrino in vpilo in vpilo.
Odšel za svojimi koraki sem
ob nedrjih široke reke,
da tako ko včasih malo skupaj zaživiva.
Na kamnitem mostu,
pod katerim teče moja reka
in bolj pogosto v zadnjih dnevih tudi jaz,
sem pustil ležati mokro,
tisto črno krilo.
Kako me rado je imelo.*

Z L A T I P R A H 1992